

Sygn. akt III CZ 22/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. F.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 czerwca 2016 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 lutego 2016 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego
w orzeczeniu kończącym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 21 października 2015 r. wskazując w uzasadnieniu, że skarga dotknięta była nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym, to jest nie zawierała wniosków kasacyjnych (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powód wskazał, że złożona przez niego skarga kasacyjna była kompletna i zawierała również wniosek wymagany treścią art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. i na dowód przedłożył odpis skargi złożonej przez siebie wraz z potwierdzeniem złożenia. Wskazał również, że jeżeli w tym zakresie powstała wątpliwość, nie powinna być ona tłumaczona na niekorzyść skarżącego, ewentualnie powinien zostać wezwany do uzupełnienia braku formalnego skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda została złożona w dniu 18 stycznia 2016 r., w czasie gdy akta sprawy znajdowały się w Prokuraturze Rejonowej w K. i została wszyta do tych akt po ich zwrocie, w dniu 5 lutego 2016 r., co wynika z zapisku urzędowego z tej daty (tom VII, k. 1382). Ze skargi wynika, że zawiera ona czternaście stron, jednakże do akt sprawy wszyto strony 1 oraz 3-14. Brak jest strony drugiej.

Z kolei, jak wynika z odpisu skargi kasacyjnej złożonej przez skarżącego wraz z zażaleniem (k. 1409-1422), strona druga tej skargi (k. 1410) zawiera nie tylko wniosek kasacyjny, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, ale nadto zawiera wyszczególnienie podstaw kasacyjnych, którego to braku nie dostrzegł Sąd Apelacyjny. Strony trzecia do szóstej (k. 1411-1414) zawierają uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a strony od połowy szóstej do trzynastej (k. 1414-1421) - uzasadnienie podstaw kasacyjnych z odwołaniem się do ich numeracji, a ta została zamieszczona (wraz z wyszczególnieniem tych podstaw) na stronie drugiej skargi kasacyjnej.

Ogląd złożonego przez skarżącego pisma procesowego jakim jest skarga kasacyjna, a w każdym razie tego pisma, które wszyto do akt sprawy w dniu 5 lutego 2016 r., jego konstrukcji treściowej, układu logicznego jak i graficznego, wskazuje, że brakuje w nim strony drugiej i jest to brak fizyczny, a nie brak wynikający z niezamieszczenia w treści skargi wszystkich wymogów stawianych skardze kasacyjnej w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Tego rodzaju brak fizyczny, podobnie jak np. niedołączenie do skargi kasacyjnej dokumentu pełnomocnictwa czy też wymaganych przepisami jej odpisów, mógł być w tych szczególnych okolicznościach potraktowany jako brak formalny skargi kasacyjnej podlegający usunięciu w trybie art. 398⁴ § 3 w związku z art. 398⁶ § 1 k.p.c. Takie podejście do wymagań formalnych skargi kasacyjnej nie tylko nie jest sprzeczne z art. 398⁴ § 1 k.p.c., ale wskazuje, że sąd czuwa, aby prawo strony do rzetelnego procesu było respektowane, a nie, że dąży do pozbawienia strony możliwości rozpoznania skargi kasacyjnej merytorycznie. Oczywiście to, czy w konkretnym przypadku należy odstąpić od literalnej wykładni przepisów dotyczących wymogów formalnych każdorazowo podlega ocenie sądu, który rozpoznaje daną sprawę. W przytoczonych okolicznościach odrzucenie skargi kasacyjnej powoda *a limine* nie mogło być poczytane za prawidłowe.

Ponadto, Sąd powinien był uwzględnić, że skarga kasacyjna, po jej wniesieniu w dniu 18 stycznia 2016 r. była przechowywana w Sądzie do dnia 5 lutego 2016 r., poza aktami sprawy. Taka sytuacja powoduje, że nie da się skutecznie podważyć twierdzenia skarżącego, iż złożył skargę kompletną. Nie dających się usunąć wątpliwości nie można tłumaczyć na niekorzyść skarżącego.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

jw

kc